

ROMINA LISCHKA: 'VEEL GELEERD VAN PHILIPPE HERREWEGHE'

Ultima muziek

'Ik kende de Ultimas niet', lacht Romina Lischka (38) aan de telefoon vanuit Catalonië, waar ze samen met haar man een rondreis in een camper maakt. Het was eraan te zien in het vooraf opgenomen filmpje waarin Astrid Stockman haar in het Concertgebouw van Brugge de onderscheiding overhandigde. Verkleed als poetsvrouw had de sopraan zich binnen gewurmd op een repetitie van de celliste en haar ensemble Hathor Consort. 'Ik wist niet wat me overkwam toen ze zich aan de piano zette en begon te zingen.'

De Oostenrijkse bekennt dat ze ook niet wist wie Astrid Stockman was. Hoewel ze al 14 jaar in ons land woont, is kennis van de Vlaamse cultuur nog een werkpunt. Lischka groeide op in Wenen, de hoofdstad van de klassieke muziek. Beroemd voor Mozart, Schubert en Beethoven, terwijl barokmuziek meer haar wereld was. Op haar zesde stopte haar gitaarlerares haar een viola da gamba toe. Het 16de-eeuwse instrument lijkt wat op een cello, maar dan met zes en niet met vier snaren. De viola da gamba wordt onderhands en de cello bovenhands gestreken. Op haar twaalfde werd de gamba haar vaste instrument. Na haar studies aan het Koninklijk Conservatorium van Brussel bleef ze plakken in ons land. 'Dat was niet de bedoeling, maar ik rolde al snel van de ene opdracht in de andere.' Lischka speelt al tien jaar met het Collegium Vocale van Philippe Herreweghe, naar wie de Ultima voor algemene culturele verdienste ging. 'Ik heb veel van hem geleerd', zegt ze. Wat vooral? 'Dat je altijd heel goed moet nadenken over de lange lijnen in muziek, en hoe je de tekst moet laten dienen met je instrument, zelfs in de stukken zonder tekst.' De jury roemt haar voor de wijze waarop ze verbinding zoekt tussen verschillende stijlen, tijden, culturen en disciplines. 'Lischka en Hathor Consort zijn in minder dan tien jaar uitgegroeid tot een belangrijke internationale speler op de grote Europese concertpodia', luidt het.

De rust van de coronaperiode benutte ze om nog meer uit haar comfortzone te treden. Ze werkte aan projecten met artiesten uit de minimal music en elektronische muziek. 'Corona deed me beseffen dat ik nog lang niet klaar ben met het openbreken van muzikale tradities.'

<https://www.tijd.be/cultuur/film/een-jaar-zonder-cultuur-maar-met-de-ultimas/10306889.html>